

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Орган на Епархийското Свещенническо Братство „Св. Царь Борис“ в Варненската и Преславска Епархия

ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВЕТА И ОБЩЕСТВЕН ЖИВОТЪ

Всичко що се
отнася до ве-
стника, да се
изпраща до
св. Митропо-
лия — Варна,
а суми — до
свещ. Стефанъ
п. Йордановъ,
ул. Ц. Асенъ
№ 20

Брой 1 левъ

Обявления се приемат
по споразумениеИзлиза 2 пъти
на месецъГодишенъ абонаментъ
20 лева

Брой 1 левъ

...Оплъненіхъ и спасение ихъ...

Половината от Варненската и Преславска Епархия — Добруджа остана под чужда политическа власт. Най-хубавата половина, бихме казали, както се казва за изгубеното, най-свидната ни сестра, близък, от който хирургически ножъ не погръшка ни раздѣли.

Ние сме раздѣлени само политически. Защото духовно не можемъ да откъснемъ от сърцето си половината, защото 15 години кръвъ струи от това сърце за откъснатото, защото единъ животъ живѣемъ съ поробената Варненска Епархия...

Сжщо тъй и църковно юридически ние имаме всички канони, на своя страна, за да смѣтаме, че не правилно и неканонично другъ епископъ държи подъ своя църковна юрисдикция частъ отъ Варненската

епархия, безъ съгласието на титуляра и безъ опредѣление на по-висша църковна инстанция (съборъ)

Днесъ поробената частъ отъ епархията ни е подложена на голѣми страдания. Шайка цинцари, необезпокоявани отъ никого безчинствуватъ, грабятъ и дори убиватъ. Нѣма да диримъ крайнитѣ виновници на това злощастие тукъ на това мѣсто. Но братски, сърдечно, въ името на Христа Спасителя и завѣщаната отъ него любовъ, горещо молимъ както Преосвещенния Епископъ на Констанца, тъй и Светата Патриархия на Букурещъ и цѣла Ромъния, да се застъпятъ предъ официалната власт на Ромъния за спиране издевателствата надъ православното българско население въ Добруджа отъ страна на куцовлашкитѣ орди.

сяме. дори разкъсването на църквата. Искате ли да ни помогнете? дие ви молимъ въ името на Оня, Който понесе всичкитѣ ни недъзи... Щомъ вие сте увѣрени, че обладавате пълнотата на живота въ Христа, вие нѣма да бждете тъй жестоки, че да затворитѣ вратитѣ на църквата си предъ насъ. Ние нѣмаше да бждемъ тукъ, ако не вѣрвахме, че вие сте готови да пренесете тази жертва. А щомъ сме влѣзли въ такова общение, ние можемъ да се запитае, какво можемъ да си дадемъ?

— Вие ще принесете (въ това взаимоотношение) само онова, което ви е далъ самъ Богъ Христа, който живѣе въ вашата църква и цѣлата духовна пълнота, която се съдържа въ нея, която принадлежи единствено Нему, която живѣе въ вашето Св. Предание, въ вашитѣ молитви, въ вашата литургия, въ вашитѣ икони, въ вашитѣ таинства, въ вашитѣ светци, въ вашитѣ мъченици, въ вашитѣ изповѣдници на вѣрата, въ вашата мистика, въ вашитѣ манастири.

Цикълътъ на църковнитѣ услуги презъ годината въ чуденъ ритъмъ разкрива образи отъ духовния свѣтъ: многообразието на светийския ликъ, творението, сждбата на творението, която се изпълва чрезъ Божията майка, Благовѣщението на христовото раждане. Страданията му, Голгота, Възкресение и Възнесение, Духъ Светий, който слиза надъ апостолитѣ на петдесетница. И въ срѣдата Евхаристията, Богъ, който се жертвува за насъ, за да възкрѣсне въ насъ.

— Въ иконопочитанието, литургията и таинствата, вашата църква, като никога друга, пази тайната на изкуплението, чрезъ въплъщение.

— Ние протестантитѣ въ името на евангелска чистота станаме иконоборци и поставяме оправдание чрезъ вѣра по-горе отъ въплъщението. За чистотата на съвѣстта си ние разбихме символигѣ, словото станало плътъ — тайната на въплъщението, което е цѣлата чистота и пълнота.

— Сега протестантизмътъ се пробужда.

— Тукъ азъ виждамъ чудесно благослужение за нашата срѣца. Вие се нуждаете отъ динамика на словото, а ние сме жадни да влеземъ и стоимъ въ тишината на видимата христова църква въ литургията и таинствата.

— И ние винаги получаваме много повече отъ онова, което можемъ да дадемъ, ние получаваме отъ васъ ново знание за цѣлостностъ и пълнота въ Христа, живущи въ литургиитѣ и таинствата.

Така говорятъ западнитѣ културни богослови за православие.

Само фурнаджиевци не щатъ да разбератъ...

Свещ. Е. п. Йор.

Книгата „Апостолско учение“

преводъ на св. Варненския и Преславския Митрополитъ г. г. Симеонъ, може да се достави отъ св. Варненско-Преславска Митрополия. Струва 5 лв.

Печатница Доб. Тодоровъ

Сбждващи се думи!

Бѣше презъ месецъ октомври 1931 год. Получихъ брой 41 на в-къ „Пастирско дѣло“. Погледѣтъ ми бѣ веднага привлеченъ отъ доста възбудителното заглавие на уводната статия — „Тревожни предчувствия“. Съ особено проявенъ интересъ четохъ написанитѣ редове, които изразяваха една неоспорима истина. Тамъ по поводъ нанесения ударъ срещу католическата църква въ Испания, се рисуваха въ черни краски и нашата религиозна действителностъ, като дори се наемваше, че „опасно е църковнитѣ ни генерали, при сжществующето падение, да не би да останатъ безъ въодушевени и готови за жертва войници, когато дойде редъ да се хвърлятъ въ разгара на борбата“.

По поводъ тази статия, въ бр. 219 на тогава излизащия въ гр. Шуменъ в-къ „Народенъ Будителъ“, изказахъ мнение, въ което между другото споменахъ, че за разгрома на църквитѣ въ Русия и Италия изключително бѣ виновно свещеничеството, защото и въ двата случая то игнорира народнитѣ тежнени. Тогава наблегнахъ, че трѣбва да се взематъ подъ внимание тия два съ историческо значение факта и да се прояви по-голѣма осторожностъ въ нашия църковенъ животъ.

Мотивъ, за да си припомня това, ми даде голѣмиятъ шумъ, който се повдига около заминаването на нашата църковна делегация въ Югославия, за да върне визитата на сръбскитѣ духовници. Наистина, актъ обикновенъ, дори благороденъ. Но само тогава, когато отношенията на гостъ и домакинъ сж легални, сърдечни, приятелски. Такива ли сж, обаче, отношенията между насъ и западнитѣ ни съседи? Нека се взремъ въ действителността. Що представляватъ нашитѣ отношения съ Югославия? Думитѣ сж излизни. Черната граница, „окичена“ съ „красивия“ плетъ на теленитѣ мрежи и вѣлчи ями, сж ясниа тѣхенъ изразителъ. Какъ тѣ, сръбигѣ, се отнасятъ къмъ присъединеното къмъ тѣхната територия българско малцинство? Ежедневнитѣ убийства и нечуванитѣ тероръ, употрѣбяванъ върху беззащитното българско население, красноречиво говорятъ. Съ други думи за приятелство и дума не може да става. Това е историческа истина. А какво е трезвото национално мнение по този актуеленъ въпросъ и какъ гледа то на отиващата въ тази „вѣчно“ мразяща ни страна духовна делегация? Достатъчно е човѣкъ да прочете това, което пишатъ много отъ българскитѣ непродажни вестници, за да си състави мнение и разбере, че това се третира като настояще дезертиране и игнориране националнитѣ ни интереси и стремежи, за чието осжществяване бѣ пролетатъ твърде много геройска мъченическа кръвъ. Това, разбира се, нашитѣ делегати изпугнаха изпредвидъ и слепешката, безъ да си зададатъ въпроса: какво вършатъ спрямо този измъчванъ до голѣма степенъ отъ ехидно устремената къмъ насъ съседка, бързатъ да се отзоватъ на отправената имъ покана.

Ето какъ започватъ да се оправдаватъ лошитѣ предчувствия на сега Всеблагоевния редакторъ на в-къ „Пасторско Дѣло“. Родното свещенство въ лицето на своитѣ представители въ стѣкмената делегация, измѣня на народнитѣ ни идеали. Това не се ли разбира? Съ това си деяние представителитѣ на църквата ни ще понесатъ всеобщото презрение. И нека не се очудваме тогава, ако единъ день, по подобие на руската и испанска църкви и ние бждемъ зле наказани отъ този злощастенъ народъ, защото така лекомислено и дръзко махаме ръка на неговитѣ вѣжделени и осветени съ кръвта на плеада борци идеали.

Ески-Джумая

Свещ. М. Райчевъ

Четете в. Християнска Защита

Съветска Русия

За много страхотии, варварщини, издевателства и кръвопролития сме чели въ нашите и чуждите вестници, че сж ставали и стават въ „большевшкия рай“.

Едно английско дружество е делигирано писателката Е. Winter да посети СССР и да проучи на самото място живота и новото социално устройство въ тая далечна страна. Върнала се писателката и написала книгата „Червената добродетел“.

Въ тая книга изнася обективно всичко шо видѣла и преживѣла. Между другото г. Е. Winter казва: културните руси се срамуватъ вече отъ стореното до сега въ тѣхната земя. Большевикитѣ почнали да се опомнятъ и гнусагъ отъ собственитѣ си издевателства. Преситени отъ невина кръвъ... търсели изходъ. Голѣмъ превратъ вече имало въ облѣклото и въ начина на живѣне. Закачили на гвоздеа Маркса и товаришитѣ си, почнали да се обличатъ като културнитѣ народи; мъже и жени да го- нятъ модата, а равенството на мъжа и жената... за тѣхнитѣ и чуждитѣ хаплюзции.

Почнали сериозно да обръщатъ внимание на семейния животъ; намалявали женитбитѣ и разводитѣ, сключени за 5 минути предъ общинския комисаръ. Моногамията на ново излѣзла на сцената, подържана съ жаръ и ентузиазъмъ вече отъ женитѣ, които до сега по большевшкитѣ разбираия били предметъ за удоволствия и фабрика за деца, за които държавата да си имала грижи.

Младежитѣ сж били раздѣлени на две групи — Марксистъ-Ленинисти и въздържатели християни. Животътъ на последнитѣ правелъ силно впечатление на другитѣ и въобще на озвѣрения сенксуалистъ, большевикъ, следствие на което в. „Комсомолская Правда“ на нѣколко пѣти излизалъ съ статии да иска полово въздържане отъ младежитѣ большевики, съветвайки ги да се не отдаватъ отъ млади години на полови наслади... да взематъ примѣръ отъ другата група — която тѣ наричатъ „групата на идеалиститѣ“ т.е. на християнитѣ.

Бракътъ не трѣбвало да бжде, казва вестника, случайна срѣща и взаимно съгласие за полово наслада... а дълбоко опознаване, трайно приятелство, духовно сливане и общи интереси. Завършвалъ вестника съ позивъ раненъ половъ животъ, страдания презъ цѣлъ животъ — пазете се младежи.

Смѣшно и трагично. Бориха се 15 години противъ предрасждѣтитѣ на християнството по отношение на брака, а сега се връщатъ назадъ. Упреквали Г. Ленинша, която ходела да п здравлява 15 годишнитѣ момичета, че станали майки — да имъ поднася цвѣта и да ги хвали, че провалили буржуазния предрасждѣтъ.

Присѣтствувала г-жа Е. Winter на бракоръзводъ. Сждията питалъ мъжа, който встѣпвалъ въ трети бракъ: съ какво ще се храни той, когато трѣбвало да храни другитѣ две жени, които изоставилъ.

„Ще живѣя отъ продуктитѣ, които новата ми съпруга (третата по редъ) ще получава отъ досегашни-

тѣ си петъ мъже, съ които е живяла и ги е напуснала“.

Има за какво следователно да се гнусагъ и опомнятъ большевикитѣ, ами тѣхнитѣ агенти и функционери у насъ кога ще се опомнятъ и кога ще оставятъ на миръ българската младежъ и българския селянинъ?!

Прот. П. Ик.

Християнино бжди на поста си

Преди нѣколко дни варненскиятъ вестникъ „Черно море“ изнесе, какво че въ една отъ варненскитѣ енории се случило да умре една жена. Съседкитѣ ѝ и познати се отзовали при мъртвата сестра, за да ѝ запалатъ по християнски обичай свѣщи. Следъ като си запалили свѣтитѣ и взели да ги поставятъ около покойната, оказало се че околостаятитѣ били сектанти — адвентисти. Тия последнитѣ се противопоставили за поставянето на свѣтитѣ, заявявайки, че покойната не е православна християнка. Православнитѣ следъ дълга съпротива поставили свѣтитѣ. Обаче следъ като си излѣзли отъ дома пасторътъ на адвентиститѣ събралъ горящитѣ свѣщи и ги стѣпкалъ на земята.

До колко това е върно неможахъ да провѣря, но щомъ това се изнася отъ пресата все пакъ ще има нѣщо подобно. Но да ги обвиняваме ли тогава, когато съответнитѣ власти, които сж задължени да пазятъ строго православната религия въ православна България не полагатъ никакви грижи за ограничение на тия мерзавци, които като намѣрили село безъ... свободно се движатъ и злоупотрѣбватъ съ духовната свобода на българина? Не, за туй, защото тѣ ще бждатъ виновни, ако не използватъ дадената имъ голѣма свобода, за да се ширятъ свободно изъ тѣснитѣ граници на отечеството ни. Тѣхната свобода е до толкова голѣма, щото напълно се оправдаватъ думитѣ на пастира отъ друга сектабаптисти: „Ние нѣмаме нужда отъ разрешения на никакви духовни и свѣтски власти, за да си правимъ събранията, кждето и когато щемъ“.

Да, добрий християнино, тѣ сж съвсемъ свободни да правятъ, каквото си щатъ. Но твоятъ християнски дългъ ти повелява, да стоишъ строго на поста си и да се пазишъ отъ тѣхнитѣ твърде приамливи вѣдѣци, чиято отрова впоследствие се проявява.

Ти си длъженъ не само да се предпазвашъ, но да предпазвашъ и твоитѣ братя и сестри во Христѣ отъ тѣхното отровно жило.

Похвала въ Господа заслужаватъ тия християнки и християни, които сж се борили съ сектантитѣ до като запалатъ свѣщи на горепоменатата покойница.

Така си длъженъ да постѣпвашъ и ти, добрий християнино, колчемъ пѣти ти се отдаде случай да се проявишъ като християнинъ и да защитавашъ православната вѣра. Ако на енорийския свещеникъ, по една или друга причина, му е невъзможно да научава навреме какво става изъ енорията му, ти си

длъженъ о време да му съобщишъ за станалото, за да вземе и той съответнитѣ мѣрки, та заедно съ него да изпълните християнския дългъ. Защото, знай, че само тогава, когато ти застанешъ на поста си и почнешъ строго да изпълнявашъ християнския си дългъ, само тогава ще престанатъ да сжществуватъ и тия 999 секти, защото тогава нѣма да има нито единъ, който да съставлява тѣхното общество. Тебе думамъ, о християнино, стой строго на поста си!

Свещ. Вълковъ.

И врата адови одолѣють ей.

„На томина недѣля 1921 год. въ обширната зала на първата държавна типография въ Петроградъ бѣше назначенъ отъ политпросвѣта докладъ на антирелигиозна тема. Голѣмата публика — повече фабрична — се държеше спокойно — очаквателно. Референчикътъ, младъ човѣкъ, малко злоупотрѣбвашъ съ чужди думи бързо и увѣрено произнесе речъ. Всички религии винаги сж били лъжа на жрецитѣ и владетелитѣ, последствие на икономическото робство. Настѣпващата на скоро всесвѣтска пролетариатска революция, ще премахне този опий за народа. Христосъ никога не е сжществувалъ и да се опитваме сега да възкресимъ наивната му легенда е съвсемъ безполезно. Скоро Ленинъ ще стане за народа оновъ, което се опитвахъ да направятъ отъ фантастичния Христосъ“.

Председателътъ на събранието резюмиралъ тази речъ така:

— „Тѣй щото вие виждате другари, че вмѣсто попския великденъ, цѣлото човѣчество скоро ще почне да признава безбожния великденъ, революционния великденъ“.

Зачули се отдѣлни рѣкоплѣскания, подиръ това председателътъ предложилъ думата на тия, които биха желали да се изкажатъ „за“ или „противъ“ сказката.

—Ще ми позволите ли да изляза?—запитва отъ последната редица старъ свещеникъ съ бледно, слабо лице.

Публиката се раздвижва. Всички глави се обръщатъ.

—Разбира се, гражданино—заповѣдайте на естрада. Само моля, да не се отвлечате отъ темата и да говорите не повече отъ 10 минути.

—Стигатъ ми и две минути.

—Така. Заповѣдайте, любезно се усмихва председателътъ.

Свещеникътъ бавно се качи на естрада, прави поклонъ на събранието и споксйно—увѣрено произнася:

—Христосъ възкресе!

—Воистину възкресе! съ грѣмовитѣ акордъ веднага му отговоря грамадно множество отъ слушателитѣ. Отчето се обръща следъ това надѣсно и ва лѣво, като повтаря великденския поздравъ и публиката все тѣй дружно му отговаря съ хорово потвърждение.

—Азъ всичко казахъ — заявява на председателя скромния опонентъ и за голѣмо смущение на председателството, се връща на мѣстото си.

Отъ руски.

ДВА ТИПА СВЕЩЕНИЦИ.

Неотдавна въ атинския вестникъ „Проия“ бѣ помѣстенъ интересенъ фейлетонъ, подъ названието „Попътъ“, отъ известния грѣцки журналистъ Апомахосъ. Сжщиятъ фейлетонъ, подъ заглавие „Какъ ни иска обществото“ бѣ възпроизведенъ изцѣло въ органа на свещеническитѣ православни братства въ Гърция „Иерось Синдезмось“. И ние го превеждаме по-надолу, не само защото въ него се обрисова съ най-ярки бои, какъвъ трѣбва да бжде съвременниятъ служител на Всевишния спрѣмо обществото, но и защото ни представя съ не по-малка нагледностъ и единъ отрицателенъ типъ — какъвто той не трѣбва да бжде.

Единъ мой приятелъ, който живѣе на край града, преди нѣколко дни внезапно заболя. Понеже не бѣше семеенъ, съседитѣ поеха грижата да го наглеждатъ и този си дългъ изпълнявахъ по най-християнски начинъ. Болестъта, обаче, продължаваше. Страдащиятъ се измъчваше ужасно, но още повече го гнетеше семейната самота. Нѣмаше си човѣкъ привързанъ къмъ него, а добритѣ съседи, колкото и грижи да полагаха за облекчаване на болкитѣ му, никога не можеха да разсеятъ отъ душата му безпокойството и разочарованието. Нещастникътъ нѣмайки кжде другаде да прибѣгне за запълване на тази страшна празнота, която го окръжаваше, спомни си за моментъ свещеника отъ неговата енория. Бѣха въ най-приятелски връзки, защото самиятъ бѣше извънредно религиозенъ и реши да го повика за утешение. Прати най-после и го потърси:

— Научихте ли, отче, че бай

А., е тежко боленъ?

— А! какво му е?

— Десетъ дни е на легло и се наказва много.

— Това е печално.

— Обаче най-лошото отъ всичко е неговата самота. Ние, съседитѣ, колкото можемъ, не го оставяме самичекъ, но, човѣкътъ изглежда, че страда и душевно.

— Горкиятъ!

— Затова ме изпрати да ви кажа да отидете да го видите.

— Добре, ще отида.

Свещеникътъ, обаче, въпреки това, не посети болния си приятелъ нито презъ него денъ, нито на следуюция, а когато го запитаха за това пропущение, този добъръ служител на Всевишния се задоволи въ отговоръ да каже само:

— Какво мога да помогна на бай А? Болниятъ се нуждае отъ докторъ само на умрѣлия трѣбва попу.

— Е, нѣма ли да отидете?

— Ще отида, за да не му разваля хатѣра, но е загубенъ трудъ.

Ако е писано да оздравѣе, ще оздравѣе и безъ мене.

За щастие бай А., оздравя, обаче, не защото го посети енорийския свещеникъ, който следъ горезложеното, ясно е какъвъ утешителенъ балсамъ е влѣлъ въ душата на болния при срѣщата си съ него.

Почти едновременно съ горната случка въ градскитѣ вестници се съобщаваше, че другъ свещеникъ на друга атинска енория е направилъ следнитѣ нѣща: Убедилъ е най-напредъ единъ голѣмъ фабрикантъ да подари на църквата хиляда метра платъ, за да се об-

Положението и уредбата на най-новитѣ православни църкви. 2)

Нѣкои отъ православнитѣ църкви (напр. сръбската, българската се въздържатъ да взематъ страна по тѣй дадената автокефалия на полската прав. църква. Но най-слабо мѣсто на тая автокефалностъ си остава отношението на Полската прав. църква къмъ руската. Митрополитъ Сергей замѣстникъ на патриаршеския намѣстникъ на руската църква съ официално писмо (Воскр. чт. 1027 г. № 46, стр. 595) пита Варшавския Митрополитъ: 1) върно ли е, че православната църква въ Полша сега се счита автокефална и, ако е върно, 2) получено ли е за

това благословение отъ законния глава на всеруската църква: ако такова благословение нѣма. 3) Отъ какви канонически съображения се е водила полската църква когато е прогласявала автокефалията и 4) не намира ли тази църква, че е време сега, когато сношенията ѝ съ московската патриаршия сж вече възстановени, да си възстанови каноническата зависимостъ отъ нея на началата на автономностъ.

Митрополитъ Дионисий отговаря (Воскр. чт. 1927 г. № 52, стр. 674), като излага причинитѣ, предизвикали тази акция на полската пр. църква и завършва отговора си тѣй.

— „Ние винаги помнимъ дълга си къмъ нашата бивша любима майка — църква всеруска и при първа възможностъ, когато во главе на нея застане единъ признаванъ отъ

всички православни църкви и отъ цѣлия православенъ руски народъ първоиерахъ, усьрдно ще молимъ за това, щото той, за благото на църковния миръ да благослови и отъ своя страна автокефалното сжществуване на православната църква въ Полша“.

II

Православна църква въ Литва.

Изъ между новитѣ православни църкви, най-малка по численостъ е православната църква въ Литва. Нейни членове сж православнитѣ руси, останали следъ 16 II 1918 г. (провѣзгласяване независимостъта на Литва. Литовци сж римо-католици. Литовската държава се отнася враждебно къмъ православнитѣ — отнела имъ е църковнитѣ имоти, за-

крила и отнела е храмоветѣ и единствениятъ православенъ манастиръ — православенъ отъ 400 години. Архиепископъ Елевтерий „Литовски и Вилненски“ живѣе въ гр. Ковно въ една стая наета у тамошния православенъ енорийски свещеникъ.

Споредъ литовската конституция православната църква има право на вътрешно самоуправление. Православната литовска църква има автономно (не автокефално) управление и се намира подъ върховната юрисдикция на св. Московска патриаршия.

Числото на православнитѣ въ Литва е между 25 и 30 хиляди души. Епархия има само една, съ седалище въ гр. Ковно. Тя е раздѣлена на три архиерейски намѣстничества съ около 30 енории. Църкви има 51. Свещенници — 34. Архиеписко-

лѣкатъ беднитѣ деца на енорията. Платѣтъ следъ нѣколко дни е билъ раздаденъ, дето е било нужно. А освенъ това този чуденъ свещеникъ е съставилъ два списъка на енорияшитѣ си: въ единия е записалъ имената на заможенитѣ, а въ другия — на беднитѣ. Състоятелнитѣ сж били поканени да дадатъ и дали. Беднитѣ имали нужда да взематъ и взели.

По този начинъ въ енорията на този свещеникъ всѣки недѣленъ день се раздаватъ хранителни продукти, парични помощи и лѣкарства, разбира се, не по оня демонстративенъ начинъ, който изключва честолубивитѣ да участвуватъ въ раздаването и насърчава дрѣзкитѣ и тѣзи безъ свѣтъ, а тайно и по кжщитѣ. Успоредно съ това този свещеникъ се грижи за утешаване и облѣкчаване на душиѣ. Кждето въ града се намира нещастникъ, измжчващъ се или страдалецъ, свещеникътъ се притича при него, безъ да изследва дали е неговъ енорияшъ, или на нѣкоя друга енория. Преди нѣколко дни му съобщили, че въ квартала П., нѣкой си престарѣлъ книжовникъ, който вече не е билъ въ състояние да работи, намалко щѣлъ да бжде изкаранъ отъ кжщурката, въ която живѣлъ, защото дължалъ наемитѣ за два месеца, които възлизали на 1000 драхми. Събрала се набърже помощъ и свещеникътъ повърна на нещастния ученъ душевното спокойствие, което бѣ изгубилъ. Заедно съ хилядата драхми и хиляда утешителни слова, докараха едно малко щастие за изоставения човѣкъ, който за вчера ми казваше:

— Ето, този попъ е попъ както трѣбва! Не се задоволява само да чете евангелието въ черквата и да извършва литургия, неговата обширна дейность е вънъ отъ църквата. Събралъ е момичета отъ цѣлия градъ и обогатява душиѣ имъ съ своитѣ поучения, научилъ кои отъ енорияшитѣ му сж богати, не за да го викатъ на маслосвети и параклиси, но да ги подканва къмъ жертви за страдащитѣ, и е направилъ списъкъ на беднитѣ, за да ги облѣкчава. Ако имаше петдесетъ такива попове въ Гърция, тя щѣше да бжде най-щастливата страна на свѣта!

За съжаление, има петдесетъ хиляди отъ другитѣ свещеници: отъ онѣзи, които бай А., повика да го утешатъ презъ време на болестта му и отговорилъ, че болниятъ се нуждае отъ лѣкаръ, а само умрѣлиятъ — отъ попъ.

Съобщава: А. п. М.

Обикновена история Разказъ

Когато прегледа внимателно болната жена на Ивана, докторътъ извади бележника си, откъсна отъ него листче, написа нѣщо и следъ това повика Ивана следъ себе си въ антрето.

— Малка е надеждата да оздравѣе, — каза той. — Но ако купишъ това лѣкарство и го давашъ тѣй, както е писано тукъ, то, може би, жена ти ще оздравѣе. Въ всѣки случай тя ще се чувствува много по леко. Лѣкарството ще струва около

петдесетъ лева: спомнямъ си, ятередесетъ и три. . . Имашъ ли толкова пари? . . .

Иванъ стоеше предъ доктора невчесанъ, неомитъ, съ червено-синкава ностъ, съ подутини по мрачното си и сега скръбно, омърлушено лице.

— Нѣмамъ каза той, като въздхна тежко следъ известно мълчание и като се почеса по тила, — и отъ съседитѣ нѣма отъ кого да намѣря. . . нѣма да ми дадатъ.

Докторътъ огледа фигурата на Ивана, погледна двора, кждето всичко бѣше бедно, оскъдно и нескъпно, — и после съкрушено поклати глава.

— Пиешъ ли? — попита той. Иванъ пакъ се почеса по тила.

— По нѣкога . . .

Докторътъ бѣше отъ съседното село К., дето се намираще седалището на участковия лѣкаръ. Той бѣше човѣкъ сърдеченъ, добъръ. Той извади една банкнота отъ петдесетъ лева и я даде на Ивана, като каза:

— Въ село К. не може да се приготви това лѣкарство. Да можешъ, бихъ ти го далъ безъ пари. Бѣгай въ града. Деветъ километра нататъкъ, деветъ насамъ, и единъ часъ ще се бавишъ тамъ — ще успѣешъ. А тукъ съседитѣ ще понаглеждатъ, до като се върнешъ. . .

„Само че бързо, не трѣбва да губишъ ни минута. . .

Иванъ, като поблагодари набързо на заминаващия докторъ и като се приготви що-годе, бързо тръгна къмъ града, който се намиралъ въ долината задъ хълма. И до като той възпиралъ стрѣмния пътъ по хълма и се спускаше по него къмъ града, за нищо не мислѣше, а само колкото може по-скоро да стигне въ града, да вземе лѣкарството и да се върне въ кжщи при болната си жена. Но когато при уморения, недоспалъ Иванъ се показаша шумнитѣ, не по селски вълнуващи се улици на града, започнаха да се мѣркатъ жълто-зеленитѣ табели на кръчмитѣ и пивницитѣ, въ душата му, въ душата на нещастния, непоправимия пияница, влезе едча, отначало боязлива, а следъ това изведнжжъ станала властна и наложителна, мисль. Отначало той се мжчеше, да я прогони, но после, тайно и съ срамъ отъ самия себе си, започна малко-по-малко да ѝ се поддава.

„Лѣкарството, — мина презъ ума му, — струва не петдесетъ лева, а цѣли седемъ лева по-малко. Съ седемъ лева мога да си пийна и да закуся. . . Ами я какъ отслабнахъ пѣкъ и главата ми натежа и ме боли отъ безсънието и отъ грижи. . . И Богъ е заповѣдалъ, който се труди. . . Пѣкъ и никой не ще узнае: кой виде, колко ми даде докторъ? . . . Пиянъ сжщо нѣма да се върна, пѣкъ и лѣкарството въ ржцетѣ ми. . . Повече не трѣбва, а за седемъ може“ . . .

Ивана го втресе като отъ треска. И разтреперанъ, бързо, почти бѣгомъ упржи се къмъ една кръчма. Той започна да смѣта какво може да вземе за седемъ лева.

Въ сжщия мигъ отъ нѣкжде изъ дълбочината на душата му изплува, застана предъ съзнанието му

друга мисль: какъ съ тия седемъ лева би могълъ да купи какво годе на гладнитѣ си деца. Като живи изпѣкнаха тѣ предъ очитѣ му, скупчили се край болната си майка едно отъ друго по-малки. . . „Наистина, — помисли Иванъ, като се опомни, — какъвъ съмъ пѣкъ азъ! като нѣкой извергъ: Нѣма кжсче хлѣбъ тамъ — такова“ . . .

Когато се мжчеше да надвие трескавото си треперене, той резко се възви и тръгна къмъ близката аптека.

— Ще дойдешъ следъ единъ часъ, — каза аптекарътъ, като взе отъ него рецептата и изгледа съ неприятност неговата одърпана, треперяща фигура и смутени очи, — паритѣ сега ли ще платишъ? . . . четирдесетъ и три. . . или после?

— Паритѣ? — попита Иванъ, като радостно трепна цѣлъ, отъ глава до пети, отъ последната дума на аптекаря, — паритѣ после. . . На, подирѣ единъ часъ. . . Четирдесетъ и три ли казахте? . . . Непременно следъ единъ часъ. . .

И, изпратенъ отъ очуденитѣ погледи на околнитѣ, той веднага излезе, по-скоро побѣгна, отъ аптеката.

„Ами че, какво, — бѣше неговата последна мисль, когато той притваряше следъ себе си врата на аптеката, — азъ само за седемъ лева. Хемъ по добре ще бжде: не ще има нужда аптекарътъ да ми повръща, направо готови точно до стотинка“ . . .

Подирѣ единъ часъ Иванъ не дойде въ аптеката, не дойде и следъ два и следъ три часа. Негови съселяни едва на третия день го намѣриха да се търкала до единъ плетъ вече безъ калпакъ и горна дреха, — намѣриха го, за да го заведатъ на погребението на жена му. . .

— У, проклетнико, нѣма и да пукнешъ, — говореше стариятъ Цеко, крачейки възъ хълма следъ мрачно и мълчаливо вѣвящия Ивана. — А горката чака: „Ето Иванъ ще дойде съ цѣроветѣ“. . . На ти и цѣрове. . . Децата си баремъ да би съжалилъ, умразнико. . . Че тзвитѣ гължбчета плачатъ и се свиватъ край майка си. . .

А подирѣ това, вчера, — заговори наново следъ нѣколко време Цеко, — не може да истрае душата ни да гледаме Пенка. Отидохме въ с. К., при доктора, да ни даде, значи листче за цѣрове. . . Искахме да купимъ съ наши пари. . . А той: „Азъ, каже вече дадохъ и пари дадохъ. . . на Ивана, каже“. . . Намѣрилъ на кого да дава. . .

Цеко плю съ презрение.

— Е, даде ни листче. Дойдохъ си въ село, а Пенка. . . Богъ да я прости. . . починала си.

Иванъ все мълчеше мрачно. Тѣй мраченъ и странно мълчаливъ бѣше той и презъ всичкото време на погребението, ни една сълза не порони, само ставаше по-мраченъ и мраченъ. Само, когато щѣха да затворятъ капака на ковчегъ и малкиѣ деца неудържимо зареваха притиснати върху майка си, — заплака и Иванъ, като прегърна ковчегъ, заплака глухо, съ хълцания, неудържимо. . .

А на другия день Иванъ се изгуби: съседни го намѣриха обѣсилъ се въ плѣвника. Пр. свещ. Ст. п. Ю.

СВОБОДНА ТРИБУНА.

Националистическото движение и участието на енорийския свещеникъ въ него

По поводъ реферата ми на горната тема, изнесенъ предъ делегатитѣ на тазигодишното епархийско свещеническо събрание, свикано въ гр. Варна презъ миналия юний, свещеникъ В. Т. Д., въ брой 1 отъ 10. X. т. г. на в. „Хр. Защита“, въ свободната трибуна, изказва мисли, които сж противни на изнесенитѣ въ реферата ми и които ме задължаватъ да излеза съ настоящия отговоръ.

Събрата ми о. В. Т. Д., казано въ резюме, изказва следната мисль: 1) свещеникътъ, като служител на Христа, да служи само на Бога, безъ да се занимава съ „човѣшкитѣ стремежи за по-сносенъ земенъ животъ“; 2) задава се въпроса: „има ли между земеделци, демократи, сговористи и въ всѣка партия, каквато и да е тя, нѣма религиозни и добри християни? 3) какъ трѣбва да действа свещеникътъ въ енорията си? дали като застане въ редоветѣ на свѣтскитѣ движения или въ тия на християнството; съ партизанство или съ духа на Христа? 4) Накрай препоръчва свещеникътъ да служи само съ слово, кротость и примѣренъ животъ, а не, между другото, и чрезъ власть и партизанство.

По написанитѣ отъ о. В. редове заключавамъ, че познанията му за националното движение, такова, каквото се проявява то въ последнитѣ години, сж напълно хаотични. Най-напредъ той не е направилъ разлика между партиитѣ и националното възраждане, за което пледирахъ азъ. Това, споредъ мене, е основната му грѣшка.

Националното възраждане въ различнитѣ страни, се развива различно, съ различни нюанси. Въ всѣка страна има специфични различия споредъ културата и начина на живота на народа. Но въ общитѣ си линии, то е едно. Преди всичко националното движение ратува и се бори за едно духовно единение между гражданитѣ на нацията; за единъ обединителенъ стимулъ, който дава физиономия на нацията и ѝ позволява да развие въ пълнота своя духъ, традиции и битъ. **Националното движение не е партия.** Не само това, но то е чумата на партизанството. Следователно, то не дѣли хората напр. на земеделци, демократи, сговористи и пр., а на човѣци, силно обичащи нацията и винаги готови на най-големъ жертви. Следователно, когато свещеникътъ стои въ редоветѣ, даже и начело, на националното движение, той не изхожда отъ дадена партия, за да навлѣче умразата и неприязнеността на другата партия, а изхожда отъ общитѣ интереси на нацията. Още повече свещеникътъ трѣбва да е въ редоветѣ на националното възраждане, защото то, покрай високия патриотизмъ, който проповѣдва, е пропито и съ силни социални лозунги за правда и справедливостъ, за едно, колкото е възможно (като дѣло на човѣци) зем-

(следва)

пията издава весникъ „Голосъ литовский православной епархи“. Устройството на литовската архиепископия води началото и пази вида на дореволюционното устройство на руската православна църква, съ малки измѣнения. Така въ състава на епархийския съветъ влизатъ освенъ трима свещеници още и двама миряни. Споратически се свиква и епархийски съборъ.

Православна църква въ Латвия (Летония).

Латвия, създадена следъ руската революция, като независима република, има два милиона население, предимно отъ лютеранско въпроизповѣдание.

Въ началото на свободния си животъ, латвийското правителство е

подложило на преследване православната църква: отнело ѝ имотитѣ, храмоветѣ и прекрасното семинарско здание въ Рига, както и старинния руски Алексеевски манастиръ, строенъ съ срѣдствата на князь Долгоруки.

Сега православнитѣ се надяватъ, че правата имъ върху тия имоти ще бждатъ възстановени.

Съ „Постановление за положението на православната църква“ латвийското правителство гарантира свободното самоуправление на православнитѣ въ Латвия. Нѣщо повече, чл. 6 отъ това постановление обявява латвийската църква за автокефална: „Избраиятъ отъ каноническия съборъ, управляващъ архипастиръ се явява глава на латвийската православна църква, архипастиръ

„свършенно независимъ отъ каквато и да била църковна власть, намираща се вънъ отъ предѣлитѣ на Латвия“. Разбира се, нужно е, за да бжде тая автокефалностъ каноническа и пълна, латвийската църква да има поне трима епископи, а не единъ както е сега.

Числото на православнитѣ въ Латвия стига до 200,000.

Епархия има само една съ седалище въ гр. Рига. Енории има около 140. Свещеници надъ 70. Духовно учебно заведение нѣма. Епархията издава списание „Вѣра и животъ“.

Вжтрешното устройство на църквата се регулира съ „уставъ“, приетъ на събора презъ 1923 год. Начело на църквата стои „управляващъ архиерей“ избираенъ отъ църковенъ

съборъ. Той е видимъ глава на латвийската православна църква. Архиерейскитѣ председателствува синода, който се състои отъ двама викарни епископи (ако ги има), 6 духовни и 6 мирски лица. Архиерейски намѣстници избиратъ общитѣ събрания на свѣтитѣ при архиерейскитѣ намѣстничества за 3 години. Веднажъ въ годината се свиква въ Арх. намѣстничество съборъ на енорийскитѣ свещеници. Свещеницитѣ се назначаватъ отъ архиепископа следъ изборъ. По сжщия начинъ се назначаватъ и диаконитѣ и пѣвцитѣ.

Четете и разпространявайте „Християнска защита“

но благоденствие, сътрудничество между класите, а не класова, съсловна, или партийна борба.

Ние, свещениците, сме служители на националната българска църква, а не напр. на сръбската, или гръцката национални църкви. Обстоятелството, че има такива национални църкви, ни задължава да работим най-напред за собствената си църква, която е българския народ, а после и за другите.

Какво накара Паисия, монаха от Хилендар, да напише своята история? Кое накара турските власти да заточат българските владци? Тяхната преданост към българския народ, българската нация.

О. В. Т. Д. казва да стоим на страна от тези земни прояви и да пребъждаме само въ молитва. Един свещеник трябва да знае, че до като той е тук на земята, до като е въ плът и дух, ще служи на народа, на който принадлежи.

Чрез службата на народа, той служи на Бога. Защото ние тук на земята сме воинствуваша църква. Като преминем този живот, ние сме въ тържествуващата църква, където съ земни работи не ще можем да се занимаваме. Духът на Христовото учение е този: Който служи на близкия си (на народа) въ Христово име, той ще наследи Церството небесно.

Но както о. В. разбира служенето на църквата съ отвличена любов, съ отказване от земните стремежи, това е равносилно да учиш хората на пасивна съпротива, на поражение. Любовта, която о. Василь проповядва, не се вижда къде свършва, и от къде почва космополитизмът интерна-

ционализмът. Християнството е дейно.

После. Като наблюдаваме живота на църквите въ разните държави, не можем да не констатираме и друго много важно положение. Въ която държава има високо национално съзнание, там и църквата е една твърдина и голъм факторъ при възпитанието. Преди идването на Мусолини на власт, италианският народ бѣ въ истински хаосъ, папското затворничество продължаваше. Дойде Мусолини, разреши questioné romana (спора между правителството и Ватикана), даде голъми права на църквата да възпитава италианския народ и особено младежта, която днес е обектът на най-разнообразни домогвания. Дойде Хитлеръ, който почна първата си голъма реч съ повикъ къмъ Бога, затвори безбожническите училища и увеличи въ училищата часовете по религия.

Въ тези държави нѣма комунистически безчестия и кошунства въ храмовете, както става у насъ (спомни си малкотърновските и севлиевишки кошунства)!

При това положение на анархия и хаосъ, свещеникът не може и не бива да се задоволява само съ една абстрактна и платоническа любов и кротост, а трябва да вземе участие въ градежа на национални основи на църквата. Защото иначе, болшеизмът крачи и ни носи поругание, разрушение, гражданска война, анархия, разстрели, робски трудъ, безправие, пълен ужасъ, кръвъ . . . Сибирь.

Който има уши да слуша, нека слуша!

Свещ. Хр. п. Михайловъ

Отзиви и бележки.

Свещеникъ Енчо п. Йордановъ намѣрилъ нѣкои грѣшки въ славянския текстъ на изданието отъ Св. Синодъ требникъ. Съ официално писмо той изпратилъ бележките си въ Св. Варненска Митрополия, отдето пъкъ били препратени въ Св. Синодъ за разяснение и отговоръ. Истина ли свещеникъ Енчо намѣрилъ грѣшки, или така му се е сторило.

Много време минало отъ тогава. Но отговоръ на прилично зададенитъ въпроси по недоуменията, предизвикани отъ новото издание на требника, до днесъ не е полученъ.

Сега сжиятъ свещеникъ моли редакцията ни да помѣстимъ въ вестника бележките му въ рху забелязанитъ въ требника грѣшки. Редакцията не желае да прибързва съ изнасяне на тия въпроси за публично разглеждане и се надява, че Св. Синодъ ще отговори на писмото на свещеника Енча. Твърде е възможно този свещеникъ да не е празъ и истината да бѣде на страната на редакторитъ на требника. Ако е така, толкова по голъмо основание има върховната власт на църквата, да отговори на зададенитъ отъ светия му въпроси.

Въ връзка съ това, нека припомнимъ за работата на английските епископи върху требника на английската църква. По този въпросъ презъ януарий, 1927 г. въ Ламбетъ бѣ свиканъ епископски съборъ. На този съборъ между другото били въведени въ английския требникъ молитви за усопшитъ, установено освещаване на запасни Св. Дарове, за причастяване на болни презъ годината и др. Манифестанти — нѣколко хиляди души — отиватъ около Ламбетъ паласъ, за протестъ срещу нововъведенията. Всички вестници по онова време на първа линия разглеждаха и обсъждаха нововъведенията.

Английското обществено мнение издѣно бѣше разиграно, всички слоеве на обществото седмици подъ редъ разискваха върху богословски проблеми. Имаше всички основания да се вѣрва, че дори изборитъ за парламента ще се произвежда не върху политическа основа, а подъ

знака на б.гословските спогове.

Дали знаятъ въ Англия, какъ на бързо и незабелязано у насъ ставатъ измѣненията въ Богослужебнитъ книги! И дали, ако знаятъ, не ще се разколебае у тяхъ вѣрата, че Св. Православна църква е наистина избранъ съждъ за опазване Евангелското учение и Святоотеческото предание!

— о —

Въ последния брой на в. „Правда“ е помѣстена многосъдържателна беседа говорена отъ Ески Джумайски свещеникъ предъ ученици по случай започването на н.г. година. Не допускаме да е грѣшка оня пасажъ въ беседата, дето свещеникътъ нарича ученицитъ отъ Ески Джумайската см. гимназия **богове**. И сърдечно молимъ редактора на „Пр. Д.“ да разясни работата въ какъвъ смисълъ неговитъ съгражданчета сж богове. Ние знаемъ че сме образъ и подобие Божие (макаръ често да губимъ този образъ и да замъгляваме до черно това подобие у себе си); ние знаемъ, че нейде единъ отъ апостолитъ пише на своитъ адресанти въ посланието си: „**ви божи есте**“ (макаръ въ сжщото послание да ги изобличава въ крупни и много грѣхове). Но до сега не бѣхме чули въ една беседа къмъ ученици проповѣдникътъ да се обърне направо къмъ слушателитъ си и да имъ рече:

— Вие сте малки богчета.

Тогава, какво пъкъ ще бждатъ учителитъ и родителитъ на тия джумайски богчета.

Противосектанска седмица

Вопросъ: Защо агенти на чужди религии сж плъзнали изъ България и сѣкакъ се трудятъ да откъснатъ членове отъ православната църква, за да ги направятъ свои адепти?

Отговоръ: 1) Защото православната църква до сега поне обръщаше малко внимание на дейността имъ и не вземаше мѣрки за самозащита.

2) Защото ил. 40 отъ Българ

ската конституция за „свободата на вѣроизповѣданията“ се тълкува въ следния смисълъ: **всички неправославни въ България иматъ право да подмамватъ, подлъгватъ, привличатъ въ мрежитъ си левковѣрни православни и никой не бива да ги спъва въ тази работа — това е свобода на вѣроизповѣданията.**

Въпросъ: Кой изпраща у насъ чужди религиозни агенти и съ каква целъ?

Отговоръ: Богати чужди религиозни организации и трѣстове, толерирани и поощрявани и от правителствата. Напредването на европейската завоевателна политика въ Африка, Америка, Индия и другде вървеше тъй: изпращаше се първо мисионеръ съ библия и кръстъ, сетне търговецъ съ мѣниста и най-после — войникъ съ пушка. Чуждитъ мисии у насъ, де съзнателно, де несъзнателно откриватъ пѣтеки за чужди (политически, търговски, финансови) влияния.

Въпросъ: Каква е тезата на мисионерската проповѣдъ между насъ православнитъ християни?

Отговоръ: Тя може да бѣде само една: православната вѣра стѣи по-долу отъ тая на мисионера; православнитъ трябва да се отрекатъ отъ своята вѣра и да пригърнатъ тази на придошлия отвънъ.

Въпросъ: Кайната целъ на всѣко християнско вѣроизповѣдание е една и сжша: спасение на душата, влизане въ рай. Нима чждиятъ мисионеръ би рекълъ, че всички православни само защото сж православни, ще идатъ въ адъ?

Отговоръ: Да. Има такива безумци, които твърдятъ, че всички, които стѣятъ вънъ отъ тяхната секта (и не плашатъ десѣтъкъ отъ грехови си на мисионера) ще идатъ въ адъ. Има и глупци, които сж съгласни на такава сдѣлка.

Отъ тукъ отъ тамъ

Въ вестникъ „Православие“, органъ на архиепископъ Вениамина, е помѣстенъ указа на московската патриаршия по работитъ на североамериканската руска епархия.

Съ този указъ „образуваното отъ митрополита Платона и съмишленицитъ му, „самочинно соборище“ се обявява за разколническо общество“, а всички, които оставатъ въ това общество — отгжчени отъ общение въ църковнитъ молитви и тайнства“. Митр. Платонъ, задето самоволно провъзгласилъ автономия на епархията си, се предава на архиерейски сждъ, като му се забранява да свещенодействува, Предлага се отъ тукъ на тѣй североамериканскитъ свещенослужители и миряни да се подчиняватъ на митрополита Вениамина.

(„Возрождение“ 15.X.1933 г.)

КНИЖНИНА

Получени сж въ редакцията последнитъ бройове на

в. „Пастирско дѣло“, органъ на съюза на свещеническитъ братства въ България

в. „И-валидъ“, органъ на съюза на пострадалитъ отъ войнитъ въ България.

в. „Тракиецъ“ — Ямболъ „Духовна нива“, издание на Св. Пловдивска Митрополия.

в. „Православна дума“ — издава Прав. христ. братство „Св. Богородица“ Ески Джумая

в. „Зорница“, органъ на Бъл. евангелско благотвор. д.во.

Хроника

Негово Високопреосвещенство дѣдо Симеонъ на 23 того отпѣтува за гр. Бургазъ, където ще прекара отпуската си.

На 23 того въ Варна се състои околийско свещеническо събрание, на което бѣха поканени да присъствуватъ всички свещеници отъ Варненската духовна околия.

На събранието се дадохъ доклади отъ делегатитъ на Епарх. свещ. събрание и на общия свещенически съборъ въ София. Събранието благодари на Свещ. Димитъръ Тодоровъ и свещ. Хр. п. Михайловъ за подробния и изчерпателенъ докладъ за дейността на събора и решенията му по разнитъ въпроси.

На 27. того — петѣкъ е храмовия празникъ на варненския енорийски храмъ „Св. Параскева“ (Св. Петка).

Отъ 1 идния месецъ е назначенъ за финансовъ резизоръ при Варненския и Преславския Епарх. дух. съветъ Негово Благоговѣйство Свещен. Григорий Кировъ, до сега служашъ въ с. Русларъ, Варненско.

Наша поща

Г. г. абонатитъ се умоляватъ да се издѣлжатъ. Постжпленията отъ абонатитъ сж незначителни и издаването на вестника се затруднява.

Редакцията моли енорийскитъ свещеници да датъ пълното си съдействие за разпространяването на вестника. „Хр. Защита“ идва въ помощъ на работата на свещеника.

Свещ. Д.п.В.Ш. Получено е късно и за това ще се помѣсти въ следния брой. Добро е. Продължавайте.

Г-жа Ек. д-ръ П. — Е. Д. Изпратенитъ преводи сж хубави, но сж голъми за тѣснитъ колони на „Хр. Защита“. Ще се помѣстятъ въ следващитъ бройове. Изпращайте ни по-кратки.

Църковно-пѣвчески курсъ.

Горно-Орѣховското околийско свещеническо братство „Патриархъ Евтимий Търновски“ съ благословението на Негово Високопреосвещенство Кириарха на Епархията, открива църковно-пѣвчески курсъ въ гр. Горна Орѣховица за подготовка на църковни пѣвци. Ще се изучава:

1. Източно-църковно (псалтир-кийно) пѣние.

2. Славянско четене и

3. Църковенъ редъ типикъ.

Курсътъ започва отъ 25 октомврий т. г. и ще трае до 25 априлъ 1934 г. т. е. 6 месеца.

Таксата за правоучастие е (1000) хиляда лева, които се внасятъ при постжпването.

За курсисти се приематъ млажи отъ всички епархии въ царството, съ най-малко завършено прогимназиално образование, не по възрастни отъ 25 години и които иматъ добре развитъ музикаленъ слухъ.

Кандидати съ по-малко образование и по-възрастни отъ 25 години ще се приеметъ само съ специално разрешение отъ ръководството на курса.

Заявленията за постжпване се изпращатъ до Архиерейското Намѣстничество въ гр. Горна Орѣховица най-късно до 5 окт. т. г. Къмъ заявлението се прилагатъ следнитъ документи: 1. кръщално свидетелство 2. училищно свидетелство, 3. медицинско свид. и 4. свидетелство отъ енорийския свещеникъ, че кандидатътъ е благочестивъ и съ добро име.

При постжпването провѣрямъ се гласа и слуха. Ако кандидатътъ не притежава музикаленъ слухъ, освобождава се отъ следване на курса.

За храна и квартира курсиститъ ще се грижатъ сами. По желание на учащитъ се, може да имъ се обезведе общъ столъ за хранене. Кандидатитъ, следъ като пратятъ документитъ си, ще чакатъ съобщение за трѣгване.

Курсиститъ, които иматъ типичи, издание на Св. Синодъ и часослови (славянски) или могатъ да се снабдятъ съ такива, както и съ псалтикийния сборникъ отъ Манаси п. Тодоровъ, да си ги донесатъ съ себе си.

Курсътъ ще се ръководи отъ бившия учител по пѣние въ Пловдивската Духовна семинария Петко Кирчевъ.

Печатница Д. Тодоровъ
Варна.